

Essentials of Holiness

Основные принципы

НА

С

вятости

Дейвид Бернард

Дейвид Бернард

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ НА СВЯТОСТТА

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Предговор	1
Въведение	2
1. Призивът към святост	2
2. Определение на святостта	3
3. Принципи на святостта	5
4. Целта на святостта	6
5. Святостта като естество на Бога	8
6. Източникът на учението за святост	8
7. Мотивацията за святост	9
8. Легализъм	13
9. Християнската свобода	14
10. Практично приложение на святостта	16
11. Святост и култура	19
12. Специфични области	22
13. Заключение	24

ПРЕДГОВОР

Целта на тази книжка е да даде кратък преглед на учението и практиката на Библейската святост. Редица Божии служители проявяват интерес към публикуването на малка брошура или книжка, която да третира тази тема, за да я дават на членовете на църквата или на новоповярвалите. Тази книжка предлага помощ, която да посрещне техните нужди. Най-напред тя е написана като (1) помощен материал за изучаване от водачите; (2) кратък, сбит преглед и помагало за вярващите и (3) въведение за новоповярвалите и онези, които проявят интерес на тази тема.

Тази книжка е кратко резюме на дисертацията представена на Първия симпозиум на тема Единно Петдесятно движение, който се проведе в Сайнт Луис, Мизури, януари 8-10, 1986 г. Дисертацията бе озаглавена: "Теология на Святостта" и е публикувана в симпозиума на Единното Петдесятно Движение 1986 г. (Хейзълуд, Мизури; Обединена Петдесятна Църква - Интернешънъл)

Тази книжка не се предлага като деноминационна догма, легалистична книга с правила, нито е написана с духа на осъждение. Тя е просто един стремеж да се изследват неизменните Библейски принципи и да се приложат адекватно в живота. Вероятно ще има различие в мненията по редица точки; това вероятно ще възникне тъй като не е възможно да се разгледа всяка една точка и тема изчерпателно. Въпреки това, ние се надяваме, че читателят ще се обърне и чете тази книжка с отворен ум и сърце; ще размишлява върху темите, ще се моли и ще изучава съответните билейски пасажии. Дадените заключения са валидни само до толкова, доколкото са подкрепени от Писанията.

За едно по-подробно разглеждане и изучаване на обхванатите теми вижте книгите "В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОСТТА" от Лорета Бернард и Дейвид Бернард; както и книгата "ПРАКТИЧЕСКА СВЯТОСТ. ВТОРИ ПОГЛЕД" от Дейвид Бернард; както и записаните на касети проповеди на тема "Семинар по Святост" от Дейвид Бернард. Други книги от същия автор са: "Основни доктрини на Библията"; "Основни принципи на теологията за Единството на Бога"; "Основни принципи на Новорождението."

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ НА СВЯТОСТТА

ВЪВЕДЕНИЕ

За много хора святостта представлява едно старомодно, ирелевантно схващане и понятие, което обхваща дори и Християнските среди. Бог обаче заповядва на своя народ да бъде свят; святостта е от основно значение за едно библийско Християнство. Истинските Християни винаги са наблюдавали и наблюдават върху святостта, като отхвърлят като несвяти и небожествени различните аспекти на светски стил на живот. През последните години, обаче, много Християнски групи доста са се отдалечили от това учение.

Изучавайки и развивайки библийската святост, важно е да се насочим и спрем вниманието си върху няколко ключови въпроса. Що е святост? Кои са важните принципи на святостта и как ние трябва да ги прилагаме практически (на практика) в нашия живот? Как можем да бъдем святи; защо трябва да бъдем святи? Откъде произтичат стандартите на святост? Дали те са библийски или създадени и установени от човека? Дали те са всеобщи или се променят и варират съобразно културата и обществото; дали тези принципи са постоянни или преходни? Как можем да установим и поддържаме стандарта на библийска святост избягвайки легализма и спазвайки принципа на Християнска свобода?

1. ПРИЗИВЪТ КЪМ СВЯТОСТ

Библията призовава последователите на Христа към живот на святост и наблюдава върху факта колко важна е святостта в обходата на човека: "Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа" (Евреи 12:14)

Новорождението е първоначалната опитност на спасение, но делото на спасение не свършва там. Има един продължителен процес на осветение, процес, чрез който ние ставаме прогресивно или все повече и повече Христо-подобни, като се започне от новорождението докато се стигне до безгрешното съвършенство на бъдещия живот. Това може да стане когато ние ежедневно се покоряваме под водителството и контрола на Светия Дух (2 Солунци 2:13).

Така както трябва да бъдем новородени, за да можем да

да видим Царството на Бога (Йоана 3:3-5), подобно ние трябва да следваме святостта и освещението, за да можем да видим Господа: Един от преводите на Евреи 12:14 гласи следното: "Следвайте (търсете) мир с всичките човеци и святостта, без която никой няма да види Господа"; Друг един превод гласи следното "Направете всички усилия (т.е. направете всичко възможно, за да живеете в мир с всички хора и бъдете святи, защото без святост никой не ще види Господа". Новородението не ще има вечна стойност или стойност във вечността, ако новородената личност не продължи да ходи с вяра и да живее съобразно новото естество на Духа като позволи на Бога Той да завърши процеса, който е започнал при новородението.

Святостта не е възможност или избор, тя е заповед дадена ни от Бога, която ние трябва да приложим във всички аспекти от нашия живот. "Но както е свят тоя, който ви е призвал, така бивайте свети и вие във всичката си обхода; защото е писано: Бъдете свети, понеже аз съм свят." (1 Петрово 1:15-16)

2. ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СВЯТОСТТА

Бог е свят; святостта представлява основен аспект от Неговото естество. Що се отнася до Бога - святостта представлява съвършена чистота и морално съвършенство. Що се отнася до човеците, святостта означава съобразяване с характера и волята на Бога. Това означава да мислим както Бог мисли; да обичаме така както Той обича; да мразим това, което Той мрази и да действуваме така както Бог би действувал. Това означава да при- тежаваме ума на Христа (1 Коринтяни 2:16; Филипяни 2:5)

Старозаветната концепция за святост е "отделяне от и посвещаване на". Така например Съботата беше свята, защото тя се отделяше от работата, пътуването и другите светски дейности и беше посветена на почивка. Съдовете в Скинята бяха святи, защото те бяха отделени от всичката друга обикновена употреба и посветени единствено за свята употреба.

Бог заповяда на своя народ да бъде свят (Левити 11:44; 19:2; 20:7) - отделени от всички други народи и посветени на Единия Истински Бог. Левитските закони разделяха (отделяха) Израилтяните от всички останали нации що се касае до диетата (храните, които ядяха), облеклото, външния вид, селскостопанските практики, спазването на Съботата, санитарни правила и морал. Тези закони показваха едно ясно разграничение между чисто и нечисто, свято и несвято: (Левити 11:47; Езекил 22:26) Учението за святостта направи Старозаветния Юдеизъм уникален, единствен по рода си измежду всички други древни религии, особено що се касае

до понятието отделяне (святост) и неговата морална връзка с религията.

Церемониалният закон беше сянка и преобраз на по-големи духовни истини; учеше духовни принципи чрез физическо онагледяване и примери (Галатяни 3:24-25; Евреи 10:1). Новият завет премахна, заличи церемониалните ритуали, но запази моралния закон и духовната святост. (Колосяни 2:16-17)

Градейки върху Старозаветното понятие за святост, Новият завет учи съответното двустранно определение на морална святост за Божиите люде: (1) ОТДЕЛЯНЕ от греха и от световната система и (2) ПОСВЕЩЕНИЕ на Бога и на Неговата воля. Така както човек оставя всички други романтични взаимоотношения, било то настоящи или бъдещи, за да се наслаждава на пълна всеотдайност в брачните взаимоотношения, подобно и ние отхвърляме светския начин на живот и се предаваме на нашия нов живот в Христа.

"И тъй, моля ви, братие, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля - това, което е добро, благоугодно нему и съвършено. (Римляни 12:1-2)

"За това, излезте изсред тях и отделете се, казва Господ, И не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема...И тъй, любезни, като имате тия обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенствуваме в святост със страх от Бога." (2 Коринтяни 6:17; 7:1).

"Да съблечете, относно по-предишното си поведение вехтия човек, който тлее по измамнителните страсти и да се подновявате от обитавания във вашия ум Дух; и да се облечете с новия човек, създаден по образа на Бога в правдата и святостта, които са от истината"(Ефесяни 4:22-24)

В обобщение можем да кажем, че святостта означава да имитираме Христа, т.е. да бъдем Христо-подобни. Святият човек няма да угажда на желанията на грешното си естество, но той ще се облече с личността и ума на Христа и ще позволи Христос да бъде изобразен в него и чрез него (Римляни 13:14; Галатяни 4:19) Той ще обмисля и преценява всяко едно решение и всяко едно действие чрез въпроса: Какво би сторил Исус? Всичките негови думи и дела ще бъдат съобразени с това да се отдаде слава на името на Исуса (Колосяни 3:17). Във всяко едно нещо, което той казва и върши, той ще може да потърси помощ и подкрепа от Христа и Неговото присъствие.

3. ПРИНЦИПИ НА СВЯТОСТТА

Святостта означава, че ние не трябва да обичаме тази безбожна световна система, да се идентифицираме с нея, да се привързваме към материалните неща в нея, нито пък да участвуваме в греховните светски удоволствия и дейности. "Не знаете ли, че приятелството към света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога." Един важен аспект на чисто и непорочно благочестие е човек да се "пази неопетнен от света". (Яков 1:27)

Ние трябва да избягваме особено трите главни области на изкушение и грях: похотта на плътта; пожеланието на очите и гордостта. "Не любете света, нито каквото е на света. Ако любя някой света, в него няма любов към Отца. Защото нищо що е в света - страстта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота - не е от Отца, но е от света" (1 Йоа.2:15-16) Целта на стандартите на святост е да ни предпази от една или повече от тези области на изкушение и грях.

Въздържанието е главен принцип, който трябва да бъде приложен във всеки аспект от ежедневиия живот (1 Коринтяни 9:24-27) Това означава себе-дисциплина; себе-контрол и умереност във всяко нещо. Ние трябва да отхвърляме своеволието и да се предаваме все повече и повече да вършим волята на Бога.

Като Християни трябва да се въздържаме от всякакъв вид зло (1 Солунци 5:22). Трябва да странам и да бягаме от злото под каквато и да е форма и да отказваме участие във всяко едно нещо, което е зло в очите на другите. Ако определена дейност е съмнителна за нас, ние трябва да я избягваме. (Римляни 14:23)

Святостта включва както вътрешния, така и външния човек (1 Коринтяни 6:19-20; 1 Солунци 5:23). Ние трябва да усъвършенствуваме святостта в нашия живот като се очистим от всякаква нечистота - било то духовна или плътска (2 Коринтяни 7:1). Така например похотливите мисли, както и самото блудодеяние са грях (Матей 5:27-28); и омразата, наред с убийството е също така грях (1 Йоана 3:15)

Святостта следователно включва отношенията, мислите и духовното настойничество от една страна; деянията, външния вид и физическото настойничество от друга страна. И двете са абсолютно необходими. С времето и чрез обучение, човекът, който притежава истински дух на святост, ще започне да дава външна изява на святостта, която е вътре в него, докато само външната изява на святост, ако няма вътрешна святост, е без или от малко значение. Така например скромният дух ще произведе скромно облекло, но скромното облекло няма стойност, ако в сърцето си този човек носи похотливи мисли или омраза.

Животът на святост е един постоянен стремеж към съвършенство. (Матей 5:48; 2 Коринтяни 7:1; Филипияни 3:12-16) Никой не е абсолютно съвършен, но всеки един от нас може да бъде относително съвършен или зрял. Ние сме святи ако положим вярата си в Христа, живеем живот на покаяние съобразно Божието Слово и търсим да растем прогресивно и да ставаме все повече и повече Христо-подобни чрез силата на обитаващия Свети Дух. (Ефесяни 4:13) Бог очаква от нас един постоянен растеж в благодатта и познанието и една нарастваща производителност на духовен плод. (Йоана 15:1-8; 2 Петрово 3:18)

Святостта е ежедневна обхода с ежедневната цел да се преодолява греха (Йоана 5:14; 8:11). Като Християни ние не трябва да съгрешаваме; ако сторим това ние можем да получим прощение чрез покаяние и изповед. (1 Йоана 1:9; 2:1)

Бог преценява всяка една личност на основа откъде идва, какво Бог е дал на този човек и какъв е неговия потенциал. (Матей 13:23; 25:14-30). Двама Християни могат и двамата да бъдат съвършени в очите на Бога дори тогава когато те са достигнали различни нива на съвършенство в абсолютен смисъл, така както две деца в две различни степени от техния растеж могат да бъдат съвършено нормални и здрави съобразно тяхното възрастово ниво.

Ние не трябва да осъждаме мотивите на другите или това как той стои пред Бога, нито пък трябва да сравняваме една личност с друга (Матей 7:1-5; 2 Коринтяни 10:12). Вместо това трябва да бъдем търпеливи и толерантни спрямо различните нива на съвършенство, като се стремим да запазим единството на Духа чрез връзките на мира. (Ефесяни 4:1-3). Особено трябва да внимаваме да нямаме осъдителен дух, да не заплашваме, да не обиждаме никого, особено посетителите или новоповярвалите. В същото време трябва да останем верни на библейското учение и на божествените убеждения без да правим компромис или да изоставяме позицията, която сме приели. (Филипияни 3:15-16)

4. ЦЕЛТА НА СВЯТОСТТА

Първата цел и причина за святостта е ДА СЕ УГОДИ НА БОГА. Ние принадлежим на Бога в двоен смисъл: чрез творението и чрез изкуплението. Ето защо нямаме право да живеем противно на Божията воля. "Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; за това прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии." (1 Коринтяни 6:19-20)

"И че той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за тогова, който за тях е умрял и възкръснал." (2 Коринтяни 5:15) (Виж също 1 Петрово 1:18-19)

Бог ни е създал за Своя слава (Исая 43:7) и Той имаше пред вид за нас ние да го обичаме, да Го хвалим и да общуваме с Него. Грехът ни раздели от святия Бог завинаги. Чрез Кръста Бог промисли за начин на изкупление и помирение, така щото ние да бъдем отново възстановени в общение с Него. Ако ние упорствуваме и продължаваме да живеем в греха, ние оставаме разделени от Неговото присъствие. Единствено като живеем в святост ние можем да изпълним Неговата цел както в творението, така и в изкуплението. "Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестявате превъзходствата на тогова, който ви призва от тъмнината в своята чудесна светлина." (1 Петрово 2:9)

Втората причина за святостта е да СВИДЕТЕЛСТВУВАМЕ ЗА ХРИСТА НА ДРУГИТЕ. Хората ще бъдат привлечени към Христа само до такава степен, до която те виждат Христос в нас. Те ще вярват на нашето изявление, че Исус спасява от грях, само тогава когато могат да видят спасителната сила на благовестието да действа в нашия живот. Хора, които са недоволни от техния светски живот и които търсят спасение, ще бъдат привлечени към Църквата само тогава когато нейните стандарти се разделят от тези на света.

Една свята църква ще бъде в състояние да доведе грешниците да хвалят Бога. "Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небесата." (Матей 5:16) "Любезни, умолявам ви, като пришелци и чужденци на света, да се въздържате от плътските страсти, които воюват против душата; да живеете благоприлично между езичниците, тъй щото, относно това, за което ви одумват като злодейци, да прославят Бога във времето когато ще ги посети, понеже виждат добрите ви дела." (1 Петрово 2:11-12). Ние сме Христови послания, написани чрез Духа, за да бъдем разпознати и четени от всеки един (2 Кор. 3:2-3)

Третата причина за святостта е да ни ДОНЕСЕ ОБЛАГИ КАКТО СЕГА ТУК, ТАКА И ВЪВ ВЕЧНОСТТА. От духовна гледна точка да живее човек за Бога е логичното, разумно нещо, което се очаква от него. (Римляни 12:1) Животът на святост носи големи облаги в този живот - физически, умствени и духовни - а също така води и до вечен живот. Бог е сътворил човека с цел да живее съобразно принципите на святост и там където тези принципи се пренебрегват и отхвърлят, там има и опустошителни резултати и голяма вреда. Така например тези неща, като невъздържаност, пиянство, сексуална неморалност, ярост и горчивина водят до различни физически заболявания. Онези,

които живеят богобоязлив живот се радват на божествената любов, мир, радост и надежда. Те наистина имат изобилен живот както сега тук на земята, така и за вечността.

5. СВЯТОСТТА КАТО ЕСТЕСТВО НА БОГА

Призивът за святост е вкоренен в самото естество на Бога. Ние трябва да бъдем святи във всичко, което вършим защото Бог, комуто служим е Свят Бог. (1 Петрово 1:15-16). Онези, които отхвърлят моралния закон и практичната святост пропускат да разберат, че святостта е основната характеристика на Бога, от която зависят всички други морални атрибути. Особено, Божията святост е основата на Неговата любов и дава насока на тази любов. Неговата святост определя Неговата любов, а не обратното. Тъй като Той е свят, Той не обича греха и злото. Защото Той е свят, Неговата любов е безпристрастна и вечна, а не преднамерена, капризна или временна. Божията любов не противоречи на Неговата святост.

Грехът е директно предизвикателство към Божията суверенност и нарушаване на Неговата святост. Божията любов никога няма да го накара да пренебрегне греха, защото грехът е в противоречие с Неговото естество на святост. Когато Бог прощава греха, Той не го извинява просто, но Той приема Христовата смърт като достатъчно наказание за този грях. По този начин Божията любов може да даде прощение без да бъде нарушена Неговата справедливост. "Когато Бог постави за умилоствление чрез кръвта му посредство вяра. Това стори, за да покаже правдата си в опрощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше" (Римляни 3:25) Кръстът показва, че Бог изисква наказание за всеки един грях. Ако ние положим вярата си в Христа (която включва покаяние за греха и покорство спрямо Бога), тогава ние прилагаме Христовата смърт в нашия живот, за да ни очисти тя от всеки грях. В противен случай, ние ще получим наказание за нашите грехове.

6. ИЗТОЧНИКЪТ НА УЧЕНИЕТО ЗА СВЯТОСТ

Най-съвършеният източник за учението на святост е самата Библия, която е Бого-вдъхновеното Слово. Тя съдържа всичко, което ние трябва да знаем относно спасението и божествения живот. "...свещените писания, които могат да те умъдрят за спасение, чрез вяра в Христа Исуса. Всичкото писание е бого-вдъхновено, и полезно за поучение, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божия човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело." (2 Тимотей 3:15-17)

Цялото учение за святостта идва от Библията. Истинският станрат на святост или е (1) конкретно библейско становище или (2) валидно приложение на библейски принцип. Например, Библията учи конкретно, че пиянството е грях, и така ние трябва да признаем това и да учим тази истина. В допълнение може да кажем, че един произтичащ от това становище библейски принцип е че, всеки опият е вреден; следователно трябва да избягваме марихуаната, кокаина, макар, че Библията не ги споменава по име.

Библията не е просто сбор от правила. Тя не се опитва да даде конкретен отговор на безброй многото ситуации, пред които човек може да се изправи. По-скоро, Библията съдържа основни правила и ръководящи начала, които са всеобщоприложими за всички хора от всяко едно общество, време и ситуации.

За да помогне на Своя народ да разбере и да живее съобразно библейските принципи, Бог е дал на Църквата духовни водачи. Тяхната задача е да учат светиите, да ги изграждат, за да достигнат те съвършенство и зрялост в укрепването и растежа на Христовото тяло (Ефесяни 4:11-16). Изпълнените с Духа пастори и учители прокламират Божието Слово, обясняват го и прилагат неговите принципи в ситуации от съвременния живот.

Най-после, Святият Дух ни учи директно чрез вътрешния подтик и убеждения. Святият Дух ни е даден, за да ни учи и да ни ръководи (Йоана 14:26; 16:13). Святият Дух пише Божиите закони върху нашите сърца (Еремия 31:33). Ние имаме помазание - фундаментално естество на святост и истина, които обитават вътре в нас - така щото нямаме нужда да ни учи някой. (1 Йоана 2:27). По време когато трябва да вземем решение, по време на борби и кризи, на несигурност, ние трябва да бъдем чувствителни, да се вслушаме в гласа на Духа.

Тримата учители по святост (1) БИБЛИЯТА, (2) ДУХОВНИТЕ ВОДАЧИ, и (3) ОБИТАВАЩИЯ СВЯТИ ДУХ - действуват заедно в хармония и се допълват един друг. Библията е нашия окончателен авторитет. Бог не е дал право на човешки същества да променят Неговото послание, нито пък обитавания Святи Дух ще говори и покаже нещо, което е противно на писаното Слово, което Той сам е вдъхновил.

7. МОТИВАЦИЯТА ЗА СВЯТОСТ

Святостта не е средство, чрез което да заслужим спасението, но тя е резултат на спасението. Като такава тя идва по благодат чрез вяра (Ефесяни 2:8-9). Святостта не идва чрез дела от плътта, но единствено чрез покоряване на води-

телството на Святия Дух. Ние не можем да произведем наша собствена святост; ние можем да бъдем само участници на Божията святост (Евреи 12:10).

Святостта е както моментална, така и прогресивна. Като Християни ние получаваме непосредствено осветение (отделяне от греха) тогава когато се покаяме; кръстим в Името на Исуса Христа и приемем Святия Дух (1 Коринтяни 6:11). Бог ни счита за праведни като ни придава Христовата правда. Дори и тогава ние трябва да търсим и да следваме святостта (Евреи 12:14). Ние вече сме осветени, но също така сме и призвани да бъдем светии (осветени, святи) (1 Коринтяни 1:2)

Святостта идва чрез (1) ВЯРА; (2) ЛЮБОВ и (3) ХОДЕНЕ ПО ДУХА, който ни дава база, основа, мотивация и сила за святост.

Най-напред, искрената вяра в Бог неизбежно ще доведе до покоряване на Бога (Деяния 6:7; Римляни 1:5; 10:16; 16:26; Яков 2:14-26). Ако ние вярваме на Бога, то ние ще вярваме и на Неговото Слово и ако вярваме на Неговото Слово, то ние ще приемем учението, което е там и ще го приложим в нашия живот. Чрез вяра ние приемаме Христовото изкупление като напълно достатъчно за нашето спасение и прилагаме Неговата смърт, погребение и възкресение в нашия живот. По-конкретно, чрез вяра ние умираме към греха в покаянието, биваме погребани с Исуса Христа в кръщение за прощение на нашите грехове и приемаме нов живот чрез Святия Дух, който ни дава способността да живеем свято. Чрез вяра ние продължаваме да ходим с Бога докато бъде завършен окончателния процес на спасение, а именно - прославянето.

Наред с вярата в Бога, ние се нуждаем от любов към Бога, Неговото Слово и Неговата святост. Без любов, всичките опити да живеем за Бога са напразни (1 Коринтяни 13:1-13; Откровение 2:1-7). Ако ние обичаме Бога, то ние ще се покорим на Неговите заповеди и ще търсим да приложим святостта в нашия живот (Йоана 14:15,23; 1 Йоана 2:3-6). Ако ние истински обичаме Бога, ние ще мразим активно злото (Псалм 97:10) и ще търсим да станем подобни на нашия свят Бог. Колкото по-голяма е нашата любов към Бога, толкова по-голямо ще бъде нашето желание за святост.

Любовта е далеч по-стриктна и по-взискателна от закона, защото любовта винаги надхвърля и надминава простото задължение. Любовта към Бога ще накара човек той да се приближи още повече до Бога, отколкото простото пазене на закона, било то в отношения или в един дисциплиниран живот. Любовта ще накара човека да избягва всичко, което е неуместно на Бога или пък онова, което се явява като препятствие за едно тясно общение с Бога и обхода в святост. Любовта отхвърля всичко, което не е съвместимо с благочестието или

което не подхожда в поведението на Християнина, дори тогава когато няма специфични правила, които да заклеят тези неща като грях. По този начин принципът на любов ни води към по-голяма святост отколкото Законът на Моисей или кодирането на правила.

Любовта доминира всички действия и всички взаимоотношения. Целият закон се заключава в любовта; ние трябва да обичаме Бога с цялото си същество и да обичаме ближните си, така както обичаме себе си (Матей 22:36-40; Римляни 13:9-10). Вместо Законът на Моисей ние имаме "съвършения закон на свободата", който е "царски закон" на любовта (Яков 1:25; 2:8; 2:12)

Тъй като святостта представлява самото естество на Бога, когато приемем Святия Дух на Бога, ние получаваме свято естество. Чрез силата на Духа, ние можем да преодоляваме греха и да живеем праведно (Римляни 8:2-4; Галатяни 5:16; 1 Солунци 4:7-8). Ние имаме свобода от властта на греха - сила да избягаме да не грешим, да не вършим грях (Йоан 8:34-36; Римляни 6:1-25). Ние няма да продължим да живеем в грях, и фактически нашето ново естество, което получаваме при новородението не може да греша, да върши грях (1 Йоана 3:9). Ние все още продължаваме да притежаваме способността да вършим грях и ние все още имаме греховното естество, което е вътре в нас. (Галатяни 5:16-17; 1 Йоана 1:8; 2:1), но новороденото естество ни въздържа от навика да вършим грях. Докато ние оставяме Святия Дух да ни ръководи, то ние няма да вършим грях.

Святостта не е външен закон, но съставна част от новото естество. Духът поставя Божия морален закон вътре в нас, не писан върху плочи от камък, но написан в нашите сърца (Еремия 31:33; Евреи 10:16). Когато живеем за Бога, ние не следваме просто външен списък от правила, но ние следваме естеството на Святия Дух вътре в нас. Ние живеем свято, защото това е, което новият човек представлява и желае да бъде. Ние се въздържаваме от грях и светщина, защото това представлява анатема за нашето ново естество. Ние продължаваме да се борим против желанията и похотите на старото естество, но това е вътрешна борба. Никой диктатор не ни поставя правила; ние самите си поставяме ограничения и граници на грешното естество, защото не желаем повече да следваме плътта, но желаем да следваме Духа.

Един автор отбелязва следното относно Римляни 8:2-4: "Християнската святост не представлява стриктно съобразяване с някакъв външен закон и кодекс; по-скоро тя е дело на Святия Дух, който произвежда Своя плод в живота; възпроизвеждайки благодатта, която дава сила да живеем Христоподобен живот. Законът предписва живот на святост, но той беше безсилен да произведе един такъв живот, поради неадек-

ватността на материала, от който бе направен човек, материал, върху който законът трябваше да работи. Но онова, което законът беше безсилен да стори биде извършено от Бога.... Всичко онова, което законът изискваше, за да бъде съобразен човек и поведението му с волята на Бога, сега се реализира в живота на тези, които са контролирани от Святия Дух и са пуснати на свобода от робството на стария режим. Божията заповед сега се превърна Божия сила и даване на способност да се живее праведен и свят живот."

Търсенето на святост изисква лични усилия; това не е нещо автоматично. Някои хора учат, че всеки опит да се живее свят живот, е "от плътта", но искрената вяра винаги включва покоряване и винаги произвежда добри дела. Ние трябва да отворим живота си за делото на Духа на Бога и активно да приложим духовните принципи. Библията ни заповядва да считаме себе си като мъртви към греха, а живи спрямо Бога; да предаваме телесните си части на Бога и да вършим правда, вместо да ги предаваме на греха; да се противим на дявола, да се приближаваме до Бога, да покоряваме греховното си естество, да дисциплинираме плътта си; да убиваме делата на плътта, да очистим себе си,; да работим, за да влезем в почивката; да отхвърлим всяка тежест на греха и тичаме в попрището с търпение. "старйте се да се намерите чисти и непорочни пред Бога, с мир в сърцата си" (2 Петрово 3:14)

Филипяни 2:12-13 заповядва следното: "изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е, който според благоволения си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате." Фактически, Бог извършва делото на спасение, като ни дава желанието и силата да живеем праведно, но ние трябва със страхопочитание и бдителност да приложим святостта в нашия живот.

Един автор обяснява: "Следването на святостта е съвместно усилие и работа между Бога и Християнина. Никой не може да достигне каквато и да било степен на святост, ако Бог не работи в живота му; но също така никой не може да постигне святост без да положи усилия от своя страна. Бог е направил възможно за нас да ходим в святост. Той обаче също така ни е дал отговорността да ходим, да се обхождаме в святост; Той не върши това вместо нас...Ние се молим за победа, тогава когато знаем, че трябва да ходим в покорство."

По аналогия земеделецът е напълно зависим от Бога за слънцето, дъжда и чудото на живота в семето. Независимо от това обаче, той няма да има реколта ако не обработи почвата, не посади, не се грижи и не пожъне. Накратко: ние не можем да сторим това, което Бог трябва да извърши, от друга страна Бог няма да извърши онова, което ние трябва да сторим.

8. ЛЕГАЛИЗЪМ

Легализмът означава стриктно или крайно спазване на законния кодекс или серия от правила. В Християнския контекст, легализмът има два отрицателни аспекта: (1) основаване спасението на добрите дела и стриктното спазване на закона и (2) налагането на небиблейски правила. Библията строго осъжда легализма в този смисъл (Матей 23; Римляни 3-4; Галатяни 3)

Законът е от помощ и служи като демаркираща линия, минимален стандарт или спасителна мрежа, но в крайна сметка той е недостатъчен, за да произведе святост. Както вече видяхме, истинската святост идва чрез вяра, любов и Духа. Това са подходящите и правилни алтернативи на легализма; те са тези, които всъщност ще ни доведат до повече себе-дисциплина, отколкото закона може да стори това.

Така например, законът, поради страх от това да не бъде хванат на местопрестъпление ще накара човека да остане физически верен на съпругата си и да се въздържа във време на изкушение, но в сърцето си той все пак може да храни мисли за изневяра и флирт. Като контраст, истинската любов към съпругата ще прогони всички похотливи мисли и страсти и в крайна сметка, единствено любовта е тази, която ще бележи брака с истински успех. Също така, човек, който търси да служи на Бога само спазвайки правилата, в крайна сметка ще се провали, защото ще срещне ситуации, които неговите правила не обхващат и нему ще липсват вътрешните принципи и убеждения, които биха го ръководили в такива ситуации.

Понякога водачите представят библийските стандарти на святост като система от правила и норми, оправдавайки ги единствено на базата на традицията и човешкия авторитет. Възбунтувайки се против легалистичен подход, някои хора отхвърлят истинските принципи на святост и валидните практични приложения. Проблемът и от двете страни е липсата на посветено време на молитва и изучаване Словото на Бога.

Много хора погрешно считат, че правилната алтернатива против легализма е антиномианизъм (никакъв закон), свобода без поемането на отговорност или либерализъм (липсата на морални задръжки). Истинската святост не значи "свобода" човек да действа и да изглежда както светът, но по-скоро свобода от необходимостта да се съобразява със света. Истинската духовна свобода не е "свобода" да се върши грях, но свобода от игото на греха.

Не може да съществува истинска свобода отвъд истината (Йоана 8:32). Духовната свобода не е свобода извън истината,

но свобода да се познава истината и да ѝ се покорява. Например, човек, който не познава закона на гравитацията, стигайки до ръба на пропастта, продължи да върви напред, не е свободен. По-скоро, той е свободен тогава когато разбере опасността от това и следователно когато стигне до ръба на пропастта се спре като по този начин запази живота и свободата си. Християнинът е свободен, защото той знае какво представлява греха и колко смъртоносен е той, а също така, че той има силата да преодолее и надделее над греха.

Като Християни ние все още имаме заповеди, на които трябва да се покоряваме (Матей 28:20; Йоана 14:15,23). Церемониалният закон е премахнат, но ние не трябва да вземаме участие в духовно нечистите неща (2 Коринтяни 6:17). Християнският живот представлява състезание с духовни правила, които ние трябва да спазваме. "И ако се подвизава някой в игрите, не се увенчава ако не се е подвизавал законно"(2 Тим.2:5)

Моралният закон е възпиращата сила, но греховното естество се нуждае от възпиране на неговите желания и похоти, докато духовният човек, от своя страна, се нуждае от закрила против злото. Като ограда около градината, святостта ни учи не да слагаме спирачки на нашата свобода в Христа, но да я пазим. Така както гравитацията държи земята в орбита около слънцето, святостта ни приближава до нашия свят Бог, който е източникът на нашия живот и сила. Така както влакът се движи в релси и реката в своето корито, така и святостта ни държи в движение, запазва нашия идентитет и насочва нашата духовна енергия.

9. ХРИСТИЯНСКАТА СВОБОДА

Библейското Християнство не е живот на робство, но живот на свобода. Тази свобода не елиминира призива за святост! Ние можем да разграничим три аспекта на Християнската свобода:

1. СВОБОДА ОТ ГРЕХА. Грехът и волята на Бога са две неща, които взаимно се изключват; и така по определение, човек трябва да се освободи от нещо, за да може да се покори на друго. Да се упражнява Християнска свобода означава, че най-напред човек трябва да разкъса веригите и робството на греха, за да може да се покорява и служи на Бога, което от своя страна означава да служи "в правда и святост" и да носи "плод на святост" (Римляни 6:15-23)

2. СВОБОДА ОТ ЗАКОНА. Господ не е премахнал моралния закон, но Християните са свободни от Старо-заветния закон по няколко начина:

- Свобода от наказанието на закона - смърт. Христос умря вместо нас, и така законът няма сила, за да ни осъди.

- Свобода от усилията да се изпълни закона с полагането само на човешки усилия. Старозаветните светии бяха вързани за Закона както деца под наблюдението на надзиратели и учители (Галатяни 4). Те не можеха напълно да преодолеят плътта и да спазват Божия морален закон, но сега Духът ни дава сила да сторим това успешно (Римляни 8:2-4)

- Свобода от унищожителната сила на закона, в случай, че той не се спазва и бъде нарушен. Законът, който беше добър сам по себе си, всъщност стана вредителна сила, защото хората погрешно уповаваха на него, той да ги оправдае и така отхвърлиха вярата в Христа (Римляни 9:31-10:3)

- Свобода от церемониалния закон (Марка 7:15; Деяния 15; Галатяни 4; Колосяни 2:16-17)

3. СВОБОДА ОТНОСНО НЕЩАТА, КОИТО НЕ СЕ ОТНАСЯТ ДО МОРАЛА. Ние можем да участвуваме във всяка една дейност, която не нарушава или не е в противоречие с библиейското учение. Ние имаме свободата да следваме нашата индивидуална преценка, желание и съвест в морално неутралните области, като например яденето на месо и спазването на определени дни (Римляни 14). В тези неща, ние не трябва да се осъждаме един друг, но трябва да останем верни на нашите лични убеждения.

Християнската свобода не премахва отговорността да се покоряваме на библиейските учения за святост (Римляни 6:15; Галатяни 5:13). Нито пък елиминира отговорността да следваме божествените водачи, когато те прилагат библиейските принципи на святост в съвременната обстановка (Деяния 15:28-29; Евреи 13:17)

Библията ни дава четири ръководни начала, които трябва да съблюдаваме за истинското практикуване на Християнска свобода що се касае до нещата, които не се отнасят до морала. Именно:

1) ВЪРШЕТЕ ВСИЧКО ЗА БОЖИЯ СЛАВА (1 Коринтяни 10:31; Колосяни 3:17)

2) ИЗБЯГВАЙТЕ ВСИЧКО, КОЕТО НЕ Е ПОЛЕЗНО (1 Коринтяни 6:12; 10:23) Трябва да се въздържа от онези неща, които са вредни физически, умствено или духовно. Трябва да отхвърлим всяка "тяжест" или препяствие, както и да се пазим от онези неща, които могат да ни вълечат в грях. (Евреи 12:1)

3) ИЗБЯГВАЙТЕ ВСИЧКО, КОЕТО МОЖЕ ДА ВИ ЗАВЛАДЕЕ (1 Коринтяни 6:12) Не трябва да позволяваме на нищо да ни завладее или обладае, което би ни ограбило от нашата енергия, време или пари или пък би ни попречило в нашето общение с Бога.

4. ИЗБЯГВАЙТЕ ВСИЧКО, КОЕТО БИ НАВРЕДИЛО НА ДРУГИТЕ (Римляни 14:13-21; 1 Коринтяни 8:9-13; 10:32-33). Ние трябва да избягваме онези неща, които биха накарали някой да се спъне.

Ако Библията осъжда дадено действие било то като конкретно го наименува или по принцип, необходимо е покорство. Ако горепосочените четири основни правила за правилното практикуване на Християнската свобода посочват към определен курс на действие, то отново е необходимо покорство. Така например яденето на идоложертвено спада под областта на Християнската свобода, въпреки това апостолската църква стриктно забрани тази практика, защото тя служеше като камък за препъване у останалите. Ако дадена точка е морално неутрална що се касае до четирите правила и не изисква специфичен ответ, то тогава може да се приложи учението от Римляни 14 глава.

10. ПРАКТИЧНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ НА СВЯТОСТТА

Възможно е да се класифицират станрадрите на святост под две категории:

1. ЯСНОТО УЧЕНИЕ НА ПИСАНИЯТА. Като примери за това са учението против блудството, лъжата и пианството. Онези, които вярват в Библията трябва да се съгласят относно тези стандарти и новообръщенците трябва да започнат да ги спазват веднага след тяхното новорождение. Пастор трябва да откаже да кръсти някой, който не проявява желание и воля да се покори на тези библейски принципи.

2. ПРАКТИЧНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ НА БИБЛЕЙСКИТЕ ПРИНЦИПИ В МОДЕРНИ СИТУАЦИИ. Примери на това са практиките отнасящи се до външния вид, облеклото и забавленията. Новоповярвалите обикновено разбират и прилагат тези учения постепенно в процеса на своя растеж в благодат и познание. Християните може да имат различни мнения, не относно принципа, но относно конкретното приложение в определена ситуация. С цел обаче да се постигне и поддържа единство, наред с ясното свидетелство в обществото, Християните трябва да следват онова, което техният пастор ги учи относно тези неща, защото Бог му е поверил той да надзирава и да се грижи за местната църква.

Новоповярвалите може да не се съгласят веднага, особено ако им липсва библейско възпитание. В такъв случай пасторът трябва да ги води с търпение към по-задълбочено познаване на истината, уповавайки на Библейското учение, Християнския пример и делото на Светия Дух. Бог вече ги е оправдал съобразно тяхната вяра, те обаче трябва да се покорят на прогресивното дело на осветение. Пасторът не трябва да ги

употребява в лидерски позиции или пък да представляват местната църква докато те не приложат тези учения на практика в живота си.

Ето някои важни области, при които могат да се приложат библейските и следователно всеобщи, неизменни принципи на святостта:

1. ОТНОШЕНИЯ (Галатяни 5:19-23; Ефесяни 4:23-32)

Ние трябва да отхвърлим всяко лошо отношение като например омраза, гняв, ревност, завист, алчност, горчивина, злоба, гордост, предубеждение, отмъщение и всякакъв вид сеене на раздор, егоистични амбиции, ревности, оплаквания, разправии, кавги, бунт и критичен дух. Същността на святостта е да се принася плодът на Духа - любов, радост мир, дълготърпение (търпение), кротост (благост), доброта, вяра (вярност), смирение (нежност) и умереност (себе-въздържание). Ние трябва да се научим да прощаваме и да се покоряваме на авторите, да бъдем благодарни и да не допускаме нищо да ни огорчава и обижда, да не се бъркаме и месим в живота на другите.

2. МИСЛИТЕ (Матей 5:18-20; 2 Коринтяни 10:5; Филипяни 4:8)

Човек е това, което мисли и той става онова, което позволява на мозъка си да размишлява. Ние трябва да мислим онова, което е истина, благородно, справедливо (праведно), чисто, добро, благоприлично, добродетелно и достойно за похвала. Трябва да отхвърляме всяка лоша мисъл и да покоряваме всяка мисъл под контрола и авторитета на Христа. Изкушението не е грях, но съхранението и поддържането на лоши мисли на злоба, завист, омраза и прочие е грях.

3. ЕЗИКЪТ (Яков 1:26; 3:1-12; 4:1; 5:12)

Трябва да избягваме разнасянето на клюки, злословенето, обидите, сеенето на раздор, заклеването, употребата на Господното име напразно, изговарянето на хули, обиди, лъжливи, празни и безсмислени думи, думи с двусмислено значение, срамни думи и вулгарна реч.

4. ОКОТО (Псалм 101:3; 119:37; Матей 6:22-23)

Окото е вратата към душата на човека и първичния източник, чрез който умът получава информация. Не трябва да четем материали, които са изпълнени с похот и вулгаризми. Тъй като насилието и свободният секс, похотта, грехът и суетата доминират телевизията и филмите, добре е човек да няма в къщата си телевизор или да гледа филми (театър или видео). Тези средства за информация и комуникация подронват духовните стойности и приоритети и са подходяща почва за поклъването и растежа на плътски желания и настроения.

5. ВЪНШНИЯТ ВИД (облекло, коса) - (Второзаконие 22:5;

1 Коринтяни 11:1-16; 1 Тимотей 2:8-10; 1 Петрово 3:1-5)
Външният вид отразява вътрешния човек както пред Бога, така и пред другите. Светският начин на облекло подтиква похотта на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота, насърчават погрешните стойности и изкуственост в поведението, като моделират както консуматорите, така и обществото в небожествени пътища.

Важни библейски принципи в тази област са (1) скромност; (2) отхвърляне на накитите; (3) умереност в храненето; (4) различие между мъжкото и женското облекло и (5) разделяне от светските стандарти. Така ние трябва да се въздържа-
ме от носене на облекло, което нескромно изявява на показ тялото; носенето на накити; козметика и боядисването на косата; много скъпи и екстравагантни облекла; панталони за жените; дълги коси за мъжете и отрязана коса за жените; както и модата, която има плътски отенък.

Много е важно да учим принципи, а не просто правила, и най-вече да избягваме непостоянство в тази област. Мъжете трябва да внимават да избягват женствения стил, а жените мъжкия стил. Тъй като Бог е казал жените да имат дълга коса, те не трябва да режат косата си, да я скъсяват умишлено. Също така не трябва да употребяват цветната козметика и грима; както и носенето на обици, пръстени и други декоративни накити.

Това е в противоречие с библейския принцип и насърчава екстравагантността, показността и похотта на плътта. Позволено е носенето на часовник, не като накит, но заради функционалната му дейност. Четири въпроса ще ни помогнат да определим дали тези неща не са прекалено екстравагантни:

(1) Какъв е мотивът ми да нося това нещо? (2) Дали това е добро настояничество? (3) Как другите гледат на това? (4) Какво би сторил Исус?

6. ПАЗЕНЕ НА ТЯЛОТО (1 Коринтяни 3:16-17; 6:12,19-20)

Тялото е храм на Духа и ние не трябва да употребяваме неща, които биха навредили или осквернили тялото ни, биха причинили опиване и пр. Алкохолните напитки, табака и наркотиците нарушават тези принципи. Други проблеми в тази област са лакомията; затлъстяване вследствие на прекалено ядене; злоупотреба с медикаменти и пристрастяване към кофеина (кафето).

7. СВЯТОСТТА НА БРАКА (1 Коринтяни 6:9-10; Колосияни 3:5; Евреи 13:4) Библията строго осъжда всички сексуални взаимоотношения извън постоянния брак между мъжа и жената. Тя отхвърля и осъжда също така похотливите мисли и деяния. Младешите трябва да се пазят от блудството и от прекаленото интимничество по време на срещите с другия пол. Тъй като Божият план е доживотен брак, ние не трябва да следваме

светския пример и да търсим развод по причина на сторена грешка, несъвместителство или липсата на любов.

8. НЕПРИКОСНОВЕНОСТ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ (Изход 20:13; Матей 5:39,44). Не трябва да оправдаваме насилието и трябва лично да отхвърляме всяко едно умишлено убийство на човешки същества, включително аборта, войната и самоубийството.

9. ЧЕСТНОСТ И ИНТЕГРИТЕТ (Марка 10:19) Библията отхвърля всяка една форма на нечестие, корупция, включително лъжата, кражбата, измамата, отказ да се плащат дълговете, подкуп и мошеничество.

10. ОБЩЕНИЕ (Матей 18:15-18; 1 Коринтяни 5:9-6:8; 15:33; 2 Коринтяни 6:14) Ние не трябва да се идентифицираме и да участвуваме в греховните отношения и стил на живот. Не трябва да общуваме с така наречените Християни, които умишлено и упорито участвуват в греховни дейности нито пък да се впрягаме несходно с невярващи (в брачни отношения). В църквата трябва да разрешаваме всеки вид спор съобразно процедурата дадена ни от Христа, като избягваме да се съдим един друг в граждански съд.

11. СВЕТСКИ ДЕЙНОСТИ (1 Солунци 5:22; Тит 3:3; 1 Йоана 2:15) Ние трябва зряло да преценяваме музиката, участието ни в различните видове спорт, игри и забавления. До колкото е възможно и зависи от нас, трябва да избягваме местата или събитията, чиято атмосфера, влияние и взаимоотношения са прекалено светски. Например много от приемливите дейности се провеждат в атмосфера изпълнена с нескромност, похот, хулене, пиянство, насилие и Християните не се чувствуват добре в подобен вид обстановка. Някои забавления сами по себе си са светски - хазарта, танцуването, роковата музика, астрологията и окултните практики.

11. СВЯТОСТ И КУЛТУРА

Тези принципи на святост са получили множество твърждения в историческото развитие. Много или всички те са били учени от църковните отци на втория и третия век преди Никейския събор, както и в различни средновековни групи, Анабаптисти, ранните Калвинисти, пуритани, Пиисти, ранни Методисти, Църкви на святостта и Петдесятници. Настъпилите промени в културата стават причина духовните наследници на много от тези гореспоменати групи да изоставят повече от библейските учения за святостта. До каква степен обаче

трябва културата да влияе върху стандартите на святост? За да се отговори на този въпрос трябва да се отбележат няколко истини:

1. Божият морален закон е неизменяем:

Божето естество не се променя, следователно моралните закони, които се базират върху Божията святост остават непроменени през всички времена, места, култури и обстоятелства. Бог отменя Старозаветните преобрази и церемониални закони - като например законите за храната; кръвните жертви, спазването на съботата и празниците - Той обаче никога не отменил моралния закон.

2. Библейските принципи са непроменяеми.

Библията е боговдъхновеното, неизменно и авторитетно Слово на Бога. То е истина и истината е абсолютна, неизменна и постоянна!

3. Бог прогресивно разкрива истината от Стария завет към Новия завет.

Новият завет не противоречи на Стария завет и описаните там истини, но разкрива Божията воля по-съвършено и пълно, като зове изпълнените със Светия Дух вярващи да се стремят към едно по-високо ниво на съвършенство в много области. В такива случаи обикновено Старият завет съдържа загатвания за Божия по-висш план. Примери са кръвосмешателството, полигамията, развода, войната, облеклото и употребата на алкохол.

4. Бог дава Своето Слово в определена специфична културна обстановка, Той обаче не потвърждава непременно практиките на тази култура.

Християните не са обвързани да следват културата на библейските времена освен ако тя не изразява външни истини, потвърдени от Библията. Например. Библията описва, но не изисква точно описаната подготовка и провеждане на сватбата. Някои аспекти от културата в библейско време всъщност са нехристиянски, но Библията дава наставления как човек трябва да се отнася с тях. Примери на това са подтисническото правителство и робството.

5. Когато прилагаме библейски принцип към дадена съвременна ситуация, ние трябва да имаме пред вид културата на даденото време, но тази култура в никакъв случай не отменя принципа.

Така например, до известна степен скромността в отделните култури е относително понятие. През деветнадесетия век се е считало, че е нескромно и неподходящо за жената да излага на показ каквато и да било част от крака си на публично място и така Християнските жени в днешно време не трябва

да носят дрехи, които да оголват коленете им. За да има смисъл библейското учение за святост, необходимо е даването на абсолютен минимум на скромност. Иначе, ако обществото толерира нудизма, то и Християните ще сторят това.

Как можем да определим кои неща са културно относителни и кои не? Най-напред, библейският принцип, който е включен ще ни покаже минимума стандарт без оглед на дадената култура. Второ, често пъти Библията прави и дава специфични приложения. Ако Библията говори за нещо с одобрение или неутрално, следователно то не е погрешно при каквито и да е обстоятелства. Ако Библията обаче винаги говори с неодобрение за нещо, трябва да заключим, че това нарушава библейските принципи.

Пример: кои принципи са включени към темата скромност или облекло? Нескромното облекло подтиква похотта на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота. Изложеното на показ тяло възбужда нечисти мисли както у този, който го излага на показ, така и у тези, които го наблюдават. Това означава, че дрехите трябва да покриват цялото тяло - и горните крайници. Нещо повече, според Исая 47:2-3, Бог счита оголването на крака и показването на бедрото за срамно излагане и голота.

Библията също така говори за брадите с неутрален тон и те представляват естествена част от външния вид на мъжа. Те не са нещо лошо, но са погрешни ако са свързани с греховен начин на живот, бунт или гордост. По време на ерата на хипитата, младежите обикновено носеха бради и дълги коси като белег на техния бунт против обществото.

Културата определя и различията между мъжкото и женско облекло. Така например полата е традиционното Шотландско облекло за мъжа, така че с това не се нарушава принципа на разделяне между мъжкото и женското. Женските панталони обаче днес нарушават този принцип, макар, че някои от тях са шити изключително за жени. Те все пак "подхождат на мъжа" и това е противно на Второзаконие 22:5. Те са моделирани съобразно мъжкия стил и облекло, предизвикват мъжки начин на поведение и не дават различие ясно и конкретно между мъжки и женски пол (отдалеч или в силует). В повечето случаи женските панталони са нескромни и изявяват на показ краката на жената.

Модерната култура приема носенето на грим не вече като белег на блудница. Библията обаче винаги свързва грима със зло (виж Еремия 4:30; Езекил 23:40) Още повече, че гримът предизвиква похотта на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота, като същевременно изявява неодобрение с Божия творчески план, изкуствена красота и поставянето на погрешни стойности. Това противоречи и на библейското учение за скромност и целомъдрие.

Модерната култура кара жените да режат косите си, но Библията винаги свързва подобна практика със срам и неестествено поведение. Нещо повече, 1 Коринтяни 11:5-6 и 13-14 конкретно учат, че Бог желае всички жени, без оглед към коя култура принадлежат, да имат дълги коси.

12. СПЕЦИФИЧНИ ОБЛАСТИ

В светлината на библейското учение за святост, църквата трябва да дава винаги положителен ответ и настойчивост, за да се избегнат непостоянството и слабостите, които могат да изникнат. Ето някои области, които се нуждаят от особено внимание:

-- Преданност към Словото на Бога. Когато Християните не изучават Библията и нейните доктрини дисциплинирано и систематично, те често пъти биват повлияни да пренебрегнат святостта под въздействието и влиянието на приятели, роднини и различни други религиозни групи. Без подкрепата на Божието Слово, проповедниците не могат да устоят против опозицията, преследването и трудностите; но те ще започнат да правят компромис с истината за да бъдат възприети от обществото и от другите религиозни групи или поради материални причини, да придобият повече бройки участници в служенията или пък да имат световен успех.

-- Практичното учение за святост. Християните се нуждаят да чуят учение по особени предмети и теми като например плодът на Духа, отношенията, греховете на езика и похотта на очите. Тези теми относно святостта трябва да бъдат преподавани и изучавани не само в особени случаи на редовно и с постоянство.

-- Учението за вътрешна святост. Погрешно е да се съди за святостта на един човек по начина, по който се облича; напротив преценката трябва да се извършва въз основа на плода на Духа и Христо-подобните отношения. Външният вид на святост не може да покрие греховете на духа; важна е святост в духа на човека.

-- Избягване на легализма. Основата на святостта е положително преобразование на характера, а не просто лист от отрицателни правила. Важно е да разберем, че не можем да основем и заслужим спасението си чрез делата на святост. Когато проповедниците започнат да налагат правила със своя собствен авторитет без да дадат библейска подкрепа, не насърчават формализма и легализма (фарисейството). Легализмът често води до неразвита вътрешна святост, погрешното разбиране на библейските принципи, както и погрешното приложение на тези принципи, живот съобразно минимума изисквания, лицемерие, непостоянство,

разочарование, бунт и осъдителни отношения.

-- Избягване на осъдителните отношения и критичния дух. Хората, които притежават подобно отношение често пъти нараняват и прогонват посетителите и новоповярваните, а дори и дългогодишни вярващи.

-- Наблягане на богобоязливия живот, а така също и на емоционалните опитности. Духовните дарби и изяви на хваление (като говорене на езици, танцуване в Духа) демонстрират Божиите благодатни благословения и когато човек предаде себе си на тези изяви това просто показва дарбата на духа, но плодът на Духа е свидетелство за постоянното водителство и контрол на Святия Дух в живота на човека. Живот на покорна вяра и святост е изявата на истинска духовност.

Съществуват така наречените професионални посетители на църква, които обичат Християнското общение, музиката, хвалението и проповядването, но не са се предали да живеят живот на истинска святост. Понякога техните семейни връзки, социален статус или талант стават причина те да бъдат издигнати в църквата въпреки липсата им на посвещение и това се превръща в камък за спъване на мнозина искрени Християни.

-- Преодоляване алчността и материализма (1 Тимотей 6:7-19) Някои хора алчно трупат материални богатства за сметка на църковния приоритет. Така например съществуват проповедници, които вземат духовно решение главно поради финансови облаги и с това оскверняват и нанасят позор на призванието си като служители на благовестието. Ако те са привлечени към служението, защото то им се струва финансово привлекателно, тяхното служение ще бъде под влиянието и ръководството на материалзима. Божият народ не трябва да следва "благовестието" с цел материални облаги, но Божиите служители трябва да живеят скромно и да бъдат готови да дадат жертва както от тяхното време, така и от техните финанси.

-- Преодоляване предразсъдъците и предпочитанията. Бог не гледа на лице. Той не гледа на социалния произход, раса, нация (Деяния 10:34; Галатяни 3:28). Християнските водачи не трябва да показват предпочитание (1 Тимотей :21). Расови или социални предразсъдъци са погрешни и са грях пред Бога (Яков 2:7) Църквата не трябва да игнорира или отхвърля групите от малцинството, нито пък трябва да толерира расовата омраза. Подобен вид предпочитания нямат място в църквата!

-- Преодоляване на гордостта. Християните не трябва да се поддават на духа на съревнование и да събират материални блага. Когато проповедниците следват егоистични мотиви,

когато се съобразяват със стандартите на света и започнат да градят свое собствено царство, те причиняват недоволство и объркване.

-- Поведение между мъжкия и женския пол. Съобразно светските стандарти нормално е при различни обстоятелства двата пола да търсят близост, като прегръщане, целуване и невъздържано говорене от двете страни. Когато някой прекрачи обаче границите на благоприличие и близост, често пъти невинни ситуации могат станат причина за съблазън и грях.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ключът за установяване и поддържане на библейска святост е да се насърчава преди всичко искрена любов към Божието Слово. Ние трябва да наблягаме на авторитета на Писанията, на принципите на святост, положителният аспект на святост, Християнските отношения, святост на духа, духовния плод и библейските причини за стандартите на святост. Ние трябва да учим и прилагаме практичната святост, като съзнателно търсим да развием и поддържаме библейско становище и Християнски стил на живот.

В същото време трябва да избягваме легализма и всичките негови подразделения. Трябва да се придържаме към Словото на Бога, да го заявяваме смело, нито да прибавяме, нито да отнемаме от него. Трябва да бъдем гъвкави що се отнася до областите на Християнска свобода, да не насърчаваме и настояваме на спазването на традиции или личен вкус. Не трябва да бъдем груби и нетърпеливи, но мъдри, търпеливи и любящи тогава когато представяме стандартите на святост пред другите.

В заключение, святостта покрива цялостната област на Християнски живот. Основата на святост е вяра, любов и ходене според Духа. Силата да се живее свято е дар от Бога, но ние сме отговорни да приложим святостта на ежедневна база. Ние можем да живеем живот на святост ако учим, проповядваме, изучаваме, вярваме, обичаме и се покоряваме на Словото на Бога.

Святостта е съставна част от спасението на цялостната личност от силата и последствията на греха. Тя е една радостна привилегия, част от изобилния живот, благословение от Божията благодат, славен живот на свобода и сила. Един живот на святост изпълнява Божието първоначално намерение и предназначение за човека. За изпълнения със Святия Дух вярващ, който искрено обича Бога, святостта е нещо нормално, наистина, единствения начин и стил на живот!
